

El misteri de la Gioconda, la resposta a l'ADN?

Autor: Marc Ferri

Data de publicació: 05-12-2013

Segons un article del National Geographic, una experta alemanya proposa la reexhumació d'Isabel d'Aragó. Aquesta dama seria la veritable Monna Lisa, i també s'hauria casat en segones noces amb Leonardo Da Vinci, de qui hauria tingut cinc fills

A la història de l'art, aquesta és la mare de tots els enigmes: qui és la Monna Lisa, la dona retratada per Leonardo da Vinci a la famosa pintura exposada al Louvre? Es tracta de la muller del mercader de seda florentí Francesco Del Giocondo, com hom sovint ha llegit, o d'una altra persona?

No només això: segons la Maike Vogt-Luerssen, Leonardo da Vinci hauria estat el segon marit d'Isabel. D'aquesta unió s'haurien generat cinc fills, i dos d'aquests, Antoni i Maria, reposen amb la mare a les tombes dels Aragó a la església de Sant Domènec Major a Nàpols, conjuntament amb les restes mortals del mateix Leonardo da Vinci, reunides al 1519 després que s'havien dispersat en tres llocs diferents (la mencionada església napolitana, l'església de Sant Nicolau a Bari i l'església de Vaprio d'Adda). L'experta alemanya Maike Vogt-Luerssen, amb deu anys d'estudis sobre la matèria, va pronunciar una conferència el passat 19 d'abril del 2012 al palau Medici-Riccardi de Florència. Hi va exposar una sèrie de revelacions que posen en discussió l'exacta identificació de la misteriosa dona. Segons la historiadora alemanya, la dona retratada a la veneradíssima pintura seria Isabel d'Aragó, duquesa de Milà, i filla d'Alfons II d'Aragó i d'Ippolita Maria Sforza.

Les revelacions de l'experta han estat acompanyades d'una sèrie de fonts històriques contemporànies –dels segles XV i XVI– i preludeixen el recurs a l'antropologia per al tram final d'aquella que podria esdevenir aviat la "recerca del segle", gràcies a la qual podrien ser recompostes, en la seva totalitat o en part, les restes de Leonardo da Vinci.

El llenguatge dels símbols

Per què només ara s'ha progressat tant cap a la solució de l'enigma? I de quina manera s'han fet servir les fonts útils

per arribar fins a aquesta alçada? Segons la historiadora alemanya, de fet, "la pregunta «Qui és la Mona Lisa?», s'hauria d'haver pogut respondre ja fa segles si no s'hagués oblidat, a partir del segle XVII, el llenguatge de l'Edat Mitjana i del Renaixement: el simbolisme. Ara hem de reaprendre aquesta manera d'expressar-se, feta servir pels nostres avantpassats al llarg de milers d'anys d'història". És aquí on fa falta llavors "l'ofici" de l'historiador (que és capaç de llegir i interpretar, possiblement sense fer-li dir allò que no volen), a més dels documents escrits, també els símbols que apareixen a les pintures. Per a una correcta identificació dels personatges representats a les pintures renaixentistes i per a una exacta datació de les obres, cal tenir competències en història de l'Edat Mitjana i del Renaixement, conèixer les tradicions i els costums d'aquestes èpoques històriques i, a més de la història de la roba (què es portava de moda, en quin període i on), conèixer les grans dinasties dels segles XV i XVI i tots llurs integrants, recollint les seves descripcions de quantes més fonts històriques primàries i secundàries possibles millor, i, a la fi, saber trobar i llegir els escuts, els símbols i els colors específics (dits també emblemes o ensenyes) d'aquests grans llinatges.

Per què no és Lisa Gherardini

Un cop assolida aquesta alfabetització de base, l'historiador pot llançar-se, per exemple, a la gesta d'una identificació correcta d'un retrat, un justament del tipus de la Monna Lisa. Primer de tot, l'experta alemanya posa en dubte la identificació coneguda fins ara: la que fa referència a Lisa Gherardini, muller de Francesco Del Giocondo. A les Vides d'En Vasari es pot llegir, en efecte, que "començà Lionardo a fer per a Francesco del Giocondo el retrat de Monna Lisa, muller seva; i, després de quatre anys d'esforçar-s'hi, el deixà imperfecte. La qual obra avui és a casa del Rei Francesc de França, a Fontainebleu".

Segons l'experta alemanya, però, a la descripció vasariana hi falta tota referència als seus cabells, al vestit o al paisatge del retrat. Amb la cara de la Monna Lisa exposada al Louvre, no hi trobareu cap semblança llevat d'un somriure esplèndid, característic, en realitat, de la majoria de les cares femenines de Leonardo. La Monna Lisa del Louvre no té celles, pestanyes o narius rosats; i, a més, Leonardo no sembla que hagi prestat gaire atenció a la cavitat del coll".

En fi, no pot ser Lisa Gherardini, tampoc perquè cap dona, al segle XVI, un cop maridada, no deixava el seu cognom de soltera. Per això no hauria pogut mai esdevenir Lisa Del Giocondo. Una dona que es deia així –i esmentada en un document descobert només al gener del 2008– va existir de veritat, mes era la tercera filla de Bartolomeo del Giocondo, la germana més jove de Francesco del Giocondo i muller de Piero Francesco del Giocondo. Tampoc ella, doncs, no podia ser Monna Lisa.

La nova identificació

I ara som davant la nova (i, almenys sobre paper, revolucionària) identificació. Leonardo da Vinci, un dels principals pintors de cort dels Sforza durant almenys 17 anys, des del 1482 fins al 1499, coneixia bé els símbols i colors específics d'aquestes poderoses dinasties. Pel fet que els Sforza són el casal on Leonardo ha viscut i servit durant tants anys, Maïke Vogt-Luerssen suposa que la senyora representada al Louvre pertany a la dinastia milanesa i es pot identificar fàcilment com a membre dels Sforza, tenint en compte el vestit que porta i a través dels símbols que en decoren la part superior o a través del brodat del coll (vegeu-ne el detall a la dreta).

El detall

La decoració de l'escotadura del vestit de la Monna Lisa és un detall revelador, segons l'estudiosa Mike Vogt-Luerssen, de la veritable identitat de la dona retratada del quadre, que ella defensa que és Isabel d'Aragó.

D'acord amb una font històrica escrita, la dona del retrat porta un vestit típic del segon semestre de dol, que duïen les duquesses dels Sforza de Milà: "un vestit de color verd fosc amb dues mànigues de vellut negre i un vel al cap, que la tapava fins a sota els ulls, amb l'usual pentinat a sota". Gràcies a aquests indicis i a la presència dels símbols dels Sforza al vestit de la dona retratada, l'experta alemanya creu que no pot ser ningú altre que Isabel d'Aragó, que entre el 1489 i el 1494 va dur dol per la pèrdua de la mare, Ippolita.

Pel que fa als fills, l'experta alemanya afirma "de ser en possessió d'un document escrit contemporani, en el qual Francesco de Melzo (un dels suposats fills) esmenta Leonardo da Vinci com a pare: «e mio quanto ottimo Padre". N'hi ha prou per seure en una taula i provar a reescriure la història.

Les restes mortals de Leonardo

I, per acabar, els ossos de Leonardo da Vinci. Tal com diu la Vogt-Leuerssen, avui "som tan llunyans de la realitat relativa a la Monna Lisa de Leonardo, que per suportar una teoria no n'hi ha prou amb fonts històriques escrites i

pictòriques. Cal fer servir també l'antropologia. Mitjançant els instruments d'aquesta disciplina, avui podem reconstruir la cara d'Isabel d'Aragó, sepultada a l'Església de Sant Domènec Major a Nàpols. Podem comparar el seu ADN mitocondrial amb aquell dels fills Antonio i Maria, sepultats al costat de la mare, i deduir també llur cares. S'havia de cercar aquí també Leonardo da Vinci, mes això no ha passat".

L'experta, de fet, té la seguretat que el geni de Vinci mai no ha estat sepultat a França: "És molt probable que les seves despulles s'hagin traslladat a l'església de Sant Domènec Major a l'agost del 1519, on podria ser sepultat també Francesco II Maria, el fill més gran que Isabel va tenir amb el primer marit, Gian Galeazzo". Mes, per continuar la recerca cal una operació de reexhumació i d'estudis paleopatològics i antropològics. Les universitats de Bolzano i de Florència ja han estat alertades i tard o d'hora els sarcòfags (sobre tot aquells mai no "violats") podrien ser reoberts i donar la possibilitat a Maïke Vogt-Leuwerssen d'escriure l'últim capítol d'aquesta història.

Marco Ferri

[Traducció d'En Paolo Pellegrino de l'article original del National Geographic]

Vegeu també

El Lleopard perdut darrere la pintura d'En Vasari

Vídeo: "Leonardo l'últim secret"